

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobců: **A) Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, IČ: 694 577, se sídlem v Praze 4, Ve Svahu 1, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem v Praze 2, Slavíkova 1568/23, **B) KM**, bytem v proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) MS**, bytem v 18, **2) LF**, bytem v , **3) Hlavní město Praha**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, **4) Sdružení pro podporu zeleně a ovzduší v Praze 6**, se sídlem v Praze 6, Za Pohořelcem 15, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2012, čj. S-MHMP 293311/2012/OST/No,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněné osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci napadli shora uvedený správní akt, kterým bylo částečně změněno prvostupňové správní rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 6.1.2012, čj. MCP6 074848/2011, sp. zn. SZ MCP6

014198/2011/OV/Krá, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobců a zúčastněných osob (kromě zúčastněné osoby č. 3, která byla ve správním řízení žadatelem) bylo zamítnuto. Ve správním řízení bylo k žádosti hlavního města Prahy rozhodnuto o umístění nástavby a přístavby garáží jako rozpěrné konstrukce nad portálem Strahovského tunelu nazvaná „Multifunkční operační středisko Malovanka včetně napojení na inženýrské sítě“ na pozemcích č. parc. 2220, 2224 v katastrálním území Střešovice a na pozemcích č. parc. 653, 656/1, 660/11, 660/12, 3682/2, 3682/6, 3683, 3684/8 a 3688/27 v katastrálním území Břevnov.

Žalobci napadli rozhodnutí v celém rozsahu a domáhali se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vymezili tyto žalobní body. Nejprve uvedli, že v dané lokalitě nesmí být překročeno únosné zatížení území a do nadlimitně zatíženého území nelze nový přitěžující zásah umisťovat, aniž by bylo zároveň zajištěno bezpečné dosažení podlimitu. V této souvislosti upozorňují na čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, na zákon č. 17/1992 Sb. ohledně práva na příznivé životní prostředí, z něhož žalobci citují ust. § 5, 8, 11, 12 a 13. Poukazují na skutečnost, že u nových záměrů je nutné trvat na dodržení a nepřekračování imisních limitů a hlukové zátěže, přičemž není možné na dělení občanů na ty, kteří žijí v příznivém životním prostředí a kteří žijí jinde. Uvedli dále, že dne 12.5.2011 byl vydán rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 10 Ca 62/2009 a následně ve věci 10 Ca 61/2009, na nějž odkazují, a opakuji argumentaci, kterou první žalobce uváděl v těchto soudních řízeních, uvedl pak dále odůvodnění těchto rozsudků při ústním vyhlášení těchto rozsudků (soud poukázal na hlukovou zátěž a posudek hygieniků, na zátěž území). V této souzené věci poukázali na to, že orgán ochrany ovzduší (ve svém vyjádření ze dne 15.6.2010, bod 4) se imisním pozadím lokality a příspěvkem záměru k němu nezabýval a podle názoru žalobců imisní zatížení neznal (souhlas ze dne 26.4.2010); tento hluk je trvalý a výrazný i na vzdálenost několik stovek metrů, vadnost pak neodstranilo ani vyjádření ze dne 12.10.2011; uvádí dále, že dosavadní parkovací místa existovala pouze formálně. Podle názoru žalobců nestačí, že hluk z provozu samotné novostavby je pod limitem, v podkladech pro rozhodnutí chyběly doklady informující přesvědčivě o aktuálním stávajícím hlukovém a imisním zatížení lokality, chyběla tak hluková a rozptylová studia. Žalobci dále uvedli právní závěry z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9.5.2008, sp. zn. 10 Ca 32/2006, a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 88/2008. V této souvislosti uvedli, že stavební úřadu se musí zabývat námitkou směřující proti podkladovým stanoviskům v kooperaci s příslušným dotčeným orgánem a účastníky o tom seznámit. Realizace stavby bude mít podle názoru žalobců na životní prostředí dopad jako celek. Konkrétně pak uvedli, že akustická studie Ing. O. H. z dubna 2010 nebyla do správního spisu doplněna.

V druhé části žalobních bodů uvedli, že nebylo provedena zjišťovací řízení EIA, když imisní a hluková zátěž je zjevně limitujícím faktorem pro umístění s dalšími 88 parkovacími stáními a třemi dieselaagregáty, vyjádření příslušného orgánu státní správy ze dne 2.9.2010 tak považují za věcně nesprávné, když započítává 88 parkovacích míst, nezohledňuje však podmínku č. 12 rozhodnutí, tedy 29 nově zřizovaných kolmých parkovacích stání, stavba tak obsahuje celkem 117 stání a zjišťovací řízení tak proběhnout mělo.

Ve třetí části žalobních bodů upozorňují na právní povahu účastenství příslušného sdružení, přičemž citují příslušnou zákonnou úpravu. Konkrétní námitku proti rozhodnutí v této části žalobních bodů neuvádějí.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval jí zamítnout jako nedůvodnou. Poukázal na neupřesněné žalobní body, které pouze popisují zákonný stav a judikaturu, aniž by však bylo konkrétně uvedeno, co je rozhodnutí vytýkáno; obdobné námitky uplatnili žalobci ve správním řízení a žalovaný se s nimi vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předmětný záměr není ani liniovým zdrojem znečišťování ovzduší, ani neobsahuje střední, velký nebo zvláště velký zdroj znečišťování ovzduší, proto nemusela být vypracována rozptylová studie. Žalobce neuvádí nic konkrétnímu ke svému tvrzení, že záměr překračuje únosné zatížení ani to, co by mělo být zdrojem hluku, hlukovou zátěž posoudila příslušná hygienická stanice na základě akustické studie Ing. O. H. Napadené správní rozhodnutí změnilo podmínky územního rozhodnutí, neboť posouzení záměru podléhalo nové právní úpravě, která nebyla v platnosti v době, kdy soudy rozhodovaly o starších záměrech. Argumentaci rozsudkem sp. zn. 10 Ca 32/2006 zdejšího soudu považuje za nepřipadnou, neboť zde se nejednalo o srovnatelnou stavbu. Ohledně zjišťovacího řízení EIA uvádí, že nebylo nutné, neboť rozhodnutím je umístěno 88 parkovacích míst, nikoliv 117, 29 parkovacích míst je stávajících.

Osoby zúčastněné na řízení se nijak konkrétně nevyjádřily.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti řádně obeslaných osob zúčastněných na řízení, účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Soud ústní jednání neodročil, ačkoliv zjistil, že původní právní zástupce - advokát druhé žalobkyně JUDr. Kužvart byl ke dni 1.5.2016 vyškrtnut ze seznamu advokátů. Nicméně předvolání k ústnímu jednání mu bylo jako zástupci této žalobkyně doručeno dne 6.3.2016, tedy v době, kdy vykonával činnost advokáta. Za této situace tak má soud za to, že druhé žalobkyni bylo předvolání k ústnímu jednání řádně doručeno a soud jednal v její nepřítomnosti, neboť tato žalobkyně se k ústnímu jednání nedostavila a nepožádala o odročení.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Dne 26.4.2010 Hygienická stanice hlavního města Prahy pod čj. ÚPL/511/1721/109848/10, vydala závazné stanovisko k projektové dokumentaci pro příslušné územní řízení. Postupem podle ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), bylo v souvislosti s odvolacím řízením a námitkami odvolatelů toto stanovisko postoupeno s žádostí o změnu nebo potvrzení ministerstvu zdravotnictví, které dne 23.5.2012 pod čj. 13181/20121-3/OVZ-2.4.2012, toto stanovisko změnilo tak, že doplnilo podmínku, že součástí projektové dokumentace pro stavební řízení musí být akustická studie. V odůvodnění ministerstvo mj. uvedlo, že v územním řízení předložená projektová dokumentace řeší umístění objektu řízení provozu, kde bude umístěna řídící ústředna včetně navazujících provozů, objekt bude konstrukčně navazovat na stávající objekt podzemních garáží, hygienická stanice měla mj. k dispozici akustickou studii zpracovanou Ing. O. H., ta nevykazuje výrazné nedostatky. Do vydaného stanoviska byla doplněna shora uvedená podmínka, která musí být respektována ve stavebním řízení. Záměr nebude významným zdrojem hluku a nevyvolá zvýšení dopravy. Hygienická stanice postupovala správně, pokud stanovila podmínku č. 17 ve svém závazném stanovisku, přičemž v odůvodnění je konkrétně uvedeno, které hodnoty hluku byly vzaty v potaz.

Dne 15.6.2010 pod čj. S-MHMPj-0306844/2010/1/OOP/VI vydal Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí, závazné stanovisko, které bylo potvrzeno v řízení podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu ministerstvem životního prostředí rozhodnutím ze dne 25.5.2012, čj. 1090/500/12 41623/ENV/12. V odůvodnění je mj. uvedeno, že napadena byla část 4 tohoto stanoviska, že daná stavba není liniovým zdrojem znečišťování prostředí a nevyžaduje tak vypracování rozptylové studie. Dalším rozhodnutím ze dne 15.5.2012, čj. 729/500/12 270099/ENV/12, ministerstvo životního prostředí tímž postupem potvrdilo část shora zmíněného stanoviska pod bodem 5. A).

S těmito podklady pro vydání rozhodnutí měli účastníci možnost se seznámit, o čemž byli vyrozuměni přípisem žalovaného ze dne 4.5.2012, sp. zn. S-MHMP 293311/2012/OST.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí se mj. konstatuje dosavadní průběh správního řízení, vydaná stanoviska včetně jejich přezkoumání podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu, a rekapitulovány uplatněné odvolací námitky, které jsou obsahově téměř shodné s žalobními body. K nim je mj. uvedeno, že žalovaný posoudil jako důvodnou tu část odvolací námitky, že není ve výroku uvedena vzdálenost stavby od sousedních staveb, a v tomto směru prvostupňové správní rozhodnutí změnil. Ohledně námitky překročení únosného zatížení předmětné lokality je uvedeno, že mezi vícepodlažní bytovou zástavou a vícepodlažním hotelem Pyramida je umístěn objekt o jednom nadzemním podlaží, nad podzemní částí bude pozemek parkově upraven, záměr má sloužit pro umístění technologie celopražského řízení dopravy, datového centra, pracoviště odboru krizového řízení, a podzemní garáže o kapacitě 88 garážových stání. V námitce je namítáno nekonkrétně zatížení území, ze stanovisek ministerstva životního prostředí a ministerstva zdravotnictví, však toto tvrzení nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Z obsahu námitek není možné posoudit, v čem může jednopodlažní stavba umístěná mezi stávajícími vícepodlažními objekty měnit krajinný ráz, záměr neobsahuje žádný zdroj znečišťování ovzduší, který by vyžadoval vypracování rozptylové studie a imisní příspěvek je zanedbatelný. V příslušném přezkoumání závazných stanovisek změnilo ministerstvo zdravotnictví dvě podmínky hygienické stanice, proto je žalovaný převzal do výroku a v tomto směru výrok změnil. Současná hluková zátěž je v území způsobena rovněž prováděním stavby městského okruhu, podmínky územního rozhodnutí zajišťují, že umísťovaný záměr bude splňovat hlukové limity podle právních předpisů. K tvrzeným chybějícím podkladům pro rozhodnutí je v odůvodnění uvedeno, že ministerstvo životního prostředí ve svém stanovisku odkazuje na ust. § 17 odst. 5 a § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ovzduší“), při jehož aplikaci na tento případ je patrné, že není dotčený orgán oprávněn požadovat rozptylovou studii, která tak není součástí dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, obdobně tak není součástí ani akustická studie Ing. O. H. K námitce od upuštění zjišťovacího řízení EIA je v odůvodnění uvedeno, že z podmínky č. 12 prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že úprava 29 parkovacích míst se týká stávajících parkovacích míst, které slouží veřejnosti, nikoliv umísťované stavbě, žalovaný formulaci této podmínky změnil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“): „*Územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.*“.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o ovzduší, ve znění účinném v rozhodné době: „*Příslušný orgán ochrany ovzduší vydává stanoviska a povolení k řízením podle zvláštního právního předpisu,¹²⁾ která obsahují podmínky ochrany ovzduší. Jsou jimi*

b) závazná stanoviska^{12a)} k umísťování staveb zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů, ...“.

Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu: „*jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*“.

V posuzované věci je nutné nejprve obecně k obsahu žaloby a povaze a charakteru žalobních bodů uvést, že ty se obsahově téměř kryjí s námitkami, které žalobci uplatňovali ve správním řízení v řízení o odvolání. Na tyto námitky reagoval žalovaný, a to jednak tím, že vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od příslušných nadřízených správních orgánů podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu, přičemž s takto vyžádanými rozhodnutími se řádně vypořádal, jejich obsah promítl do výroku správního rozhodnutí tak, že částečně změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí; rovněž neopomněl vyzvat žalobce, aby se případně s těmito stanovisky v odvolacím řízení seznámili. Žádná procesní práva žalobců tak podle názoru soudu nebyla v tomto směru porušena. Žalovaný se pak v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí se všemi odvolacími námitkami konkrétně vypořádal, takže ani v tomto směru k žádnému porušení procesních práv žalobců nedošlo.

Dále je nutné uvést, že žalobci v žalobních bodech částečně pouze poukazují obecně, bez jakéhokoli vztahu k napadenému správnímu rozhodnutí a jeho odůvodnění či podkladům, na právní úpravu či judikaturu, aniž by však tato tvrzení nějak vázaly na konkrétní správní řízení, či aspoň povahu a charakter umísťované stavby. Takové vymezení žalobních bodů je nedostatečné, neboť nerespektuje jedinečnost každého správního rozhodnutí, případně důvody pro jeho vydání. Soud se k takto velice obecně vymezeným žalobním bodům nemůže obecně vyjadřovat, neboť tím by překračoval své pravomoci – soud neposuzuje obecně nějaké záměry či judikaturu, soud v každém jednotlivém případě přezkoumává konkrétně uplatněné žalobní body a jejich důvodnost. Lze tak uzavřít, že pokud žalobní body konkrétní nejsou, nemohou být důvodnými, neboť nemíří na konkrétní rozhodovací důvody rozhodnutí.

Žalobci v první části žalobních bodů uvádějí velice obecnou argumentaci, která však vůbec jakoby na konkrétní správní rozhodnutí a zejména charakter umísťované stavby nemířila, neboť jimi citovaná soudní rozhodnutí se týkala velkých staveb či staveb liniových, která mohou být výraznými zdroji imisí a hluku. Nic takového však z charakteru umísťované stavby vyčíst nelze – jedná se o jednopodlažní stavbu technického charakteru s vybudovanými podzemními parkovacími stáními, která tak sama o sobě svým charakterem stěží může příslušné území již nějak výrazně negativně ovlivnit. Žalobci citovaná soudní rozhodnutí se vždy týkala staveb větších či jiného charakteru, proto podle názoru soudu jejich argumentační využití v této věci je nepřipadné a právní závěry v nich uvedené nejsou interpretačně na tuto konkrétní umísťovanou stavbu aplikovatelné.

Žalobci uváděná judikatura nikde obecně netvrdí, že by se v prostředí nadlimitně zatíženém nesměly žádné další stavby umísťovat, takový závěr nelze přijmout. V těchto případech je nutné vážit, zda příslušná stavba je v takovém území nutná a nezatíží takové území nad úroveň akceptovatelnou. Soud je toho názoru, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně uvedl, proč umísťovaná stavba těmto požadavkům dostojí, přičemž žalobci konkrétně proti takovému posouzení nic v žalobě neuvádějí – jedná se o jednopodlažní objekt technického zázemí budovaného městského okruhu s podzemními parkovacími stáními, jejichž nadzemní část bude parkově upravena, přičemž počet nově budovaných parkovacích stání činí 88 stání, a nadzemní část těchto parkovacích stání bude parkově upravena a osazena zelení, přičemž příslušné dieselaagregáty budou vzhledem k charakteru stavby (řízení dopravy) využity pouze ve výjimečných obdobích, kdy nebude k dispozici napájení elektřinou ze sítě. Podle názoru soudu na takto vymezenou a umísťovanou stavbu žalobci uváděnou judikaturu aplikovat nelze, přičemž žalovaný dostatečně uvedl, proč tato stavba do limitně zatíženého prostředí může být umístěna, s čímž se soud ztotožňuje.

Pokud žalobci namítali, že nebyla zpracována hluková či imisní studie, pak lze pouze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází z přezkoumání závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy, jejichž závěry byly respektovány a v tomto směru byl částečně změněn výrok prvostupňového správního rozhodnutí. Soud tak pouze může uvést, že pokud imisní studie není v příslušném správním řízení podkladem pro rozhodnutí, neboť umísťovaná stavba nesplňuje zákonné podmínky pro vypracování takové studie (ust. § 17 odst. 1 písm. b) tehdy účinného zákona o ovzduší), pak její absence v podkladech je logická a o žádné pochybení se nejedná. Ohledně akustické studie soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 26.3.2012 je patrné, že hygienická stanice vycházela z akustické studie Ing. O. H. (která přímo není součástí správního spisu), nicméně tímto rozhodnutím ministerstvo zdravotnictví konkrétně vyhodnotilo hlukové zatížení území s ohledem na umísťovanou stavbu (konkrétní hodnoty decibelů v jednotlivých denních dobách a v jednotlivých místech jsou uvedeny v odůvodnění tohoto rozhodnutí), a po tomto svém hodnocení doplnilo stanovisko hygienické stanice o novou podmínku, kterou následně žalovaný doplnil do výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Žalobci v žalobě napadají konkrétní souhlasné stanovisko hygienické stanice (resp. nesouhlasí s důvody pro takové stanovisko), tedy úkon správního orgánu prvního stupně (ze dne 15.6.2010 a 26.4.2010), ale vůbec nic neuvádějí proti stanovisku nadřízeného správního orgánu v předchozí větě zmíněnému. Je tak nutné uzavřít, že napadené rozhodnutí vychází z přezkoumaného souhlasného stanoviska v odvolacím řízení, přičemž doplnilo požadavky takto vzešlé ze změny tohoto stanoviska po řízení podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu do výroku prvostupňového rozhodnutí, tudíž ani nevycházelo ze zmíněné akustické studie, když

její závěry přezkoumalo ministerstvo zdravotnictví svou konkrétní úvahou. Je tak nutné uzavřít, že absence takové studie v podkladech pro rozhodnutí nemůže žalobcům způsobit jakoukoliv újmu jejich práv, když přímo z ní rozhodnutí nevychází, a skutečnosti, které žalobci vytýkali prvostupňovým závazným stanoviskům, byly napraveny v řízení podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu a jejich závěry byly převzaty do napadeného správního rozhodnutí.

V další části žalobních bodů žalobci uvádějí, že nebylo provedeno zjišťovací řízení EIA. Rovněž k této části odvolacích námitek se vyjádřil žalovaný tak, že počet nově umisťovaných parkovacích stání (88 stání) provedení tohoto zjišťovacího řízení nevyžaduje, s čímž se soud ztotožňuje. Jak v žalobě, tak i v odvolacích námitkách, totiž žalobci sčítají parkovací místa již existující (které nejsou předmětem tohoto správního řízení) s těmi, které umisťovanou stavbou vzniknou, čímž dojde ke zvýšení počtu těchto parkovacích míst nad hranici, kdy by zjišťovací řízení proběhnout mělo. Takový postup podle názoru soudu není namístě, neboť posuzovány v tomto správním řízení jsou pouze ta parkovací místa, která umisťovanou stavbou budou vytvořena, nikoliv místa stávající, které z povahy věci rozhodnutí o umístění stavby těžko může upravovat. Pokud tedy počet nových parkovacích stání nepřevyšuje příslušnou výši, nebylo nutné zjišťovací řízení EIA provádět.

Pokud žalobci v poslední části žalobních bodů poukazují na povahu účastnictví v příslušném správním řízení, pak soud pouze uvádí, že tato část žalobních bodů je velice obecná a vůbec nereflektuje rozhodovací důvody v přezkoumávaném správním řízení. Obecně je nutné uvést, že z obsahu správního spisu i odůvodnění správních rozhodnutí je patrné, že s žalobci jako s účastníky správního řízení jednáno bylo a žádná jejich práva jim upřena nebyla, proto obecné vymezení tohoto žalobního bodu soud nepovažuje za důvodné, neboť obecné argumenty v tomto žalobním bodě uváděné zjevně nemíří na konkrétní přezkoumávané správní rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Výrok o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení odpovídá ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., kdy soud těmto osobám žádnou povinnost neukládal, proto jim tyto náklady nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová